

Posudek školitele na bakalářskou práci Jaroslava Bruny *Obrazy Lukašenkova prvního prezidentského období (1994-2001)*

První, čím práce kolegy Bruny zaume, je jistě rozsah. Autorův rozbor diskurzů o Lukašenkově prvním volebním období má celkem 114 stran. To může poukazovat ke dvěma možnostem – buď k naprůměrné práci, která se pro své kvality nemohla vejít do rozsahových omezení, anebo (což je bohužel častější případ) k určité míře nezvládnutí tématu, neschopnosti identifikovat podstatné rysy problematiky a odlišit je od nedůležitých. Jakkoli práce kolegy Bruny představuje ve svých některých momentech text obsahující zajímavé analýzy, jako celek směřuje spíše k oné druhé, negativní možnosti. Rozsáhlost a podrobnost analýz vede autora spíše k rozvleklosti, zdůrazňování detailů, které mohou mít až zavádějící roli. Je to škoda tím spíše, že autor má v některých případech nadání shrnout klíčové charakteristiky analyzovaných obrazů a výstižně je pojmenovat.

Práce má pět částí. První je pokusem podat kondenzované shrnutí politologické analýzy Lukašenkova režimu, druhá prezentuje autorova metodologická východiska. Analytickým i rozsahovým těžištěm práce jsou dvě následující kapitoly, rozebírající diskurz o Bělorusku na stránkách časopisu *Týden* a na stránkách Lukašenkovy knihy *Belarus Tomorrow*. Následuje jejich srovnání a shrnutí v závěru.

Jak je zřejmé už z této základní synopse, strukturu práce lze vnímat jako poněkud problematickou. V první řadě není vůbec zřejmé, jakou roli má v práci jaksi předsazená politologická kapitola. Ta by snad mohla dávat smysl, kdyby ji autor dostal do hry propojením analyzovaného textu s reálným, materiálním kontextem, k čemuž mu Faircloughova antifoucaultovská východiska v kritické diskurzivní analýze dávají značný prostor. K ničemu takovému ovšem v práci nedošlo, a tak jsme spíše svědky jakéhosi vzájemně se ignorujícího sousedství dvou textů vycházejících z odlišných paradigmat. Je třeba přiznat, že autor prezentuje několik zajímavých politologických argumentů týkajících se běloruského režimu, kapitola je ale bohužel poněkud nestrukturovaná až chaotická.

Pro analýzu obrazů si autor vypůjčuje metodologické nástroje zejména z Fairclougha. Nepříliš šťastný je nicméně výběr zkoumaného vzorku – na jedné straně jeden zpravodajský týdeník, analyzovaný až na úroveň drobných rozdílů mezi jednotlivými autory, na straně druhé pak kniha, napsaná samotným Lukašenkem. Vzorky jsou tedy porovnatelné do značné míry problematicky. Zaměření vždy na jeden zdroj navíc neumožňuje jít do větších zobecnění, ukázat, co je pro český diskurz o Bělorusku opravdu charakteristické ve srovnání s tím, co představuje spíše detailní rétorickou manýru jednotlivých autorů.

Abychom ale k autorovi nebyli pouze kritičtí – je třeba říci, že ve své analýze prokázal značné zaujetí tématem a zejména na některých místech velmi přesvědčivě prezentoval výstižně pojmenované konfliktní linie, prokázal i schopnost propojovat a charakterizovat jednotlivé motivy. Vzhledem k jistému detailismu autora nicméně tato prezentace působí místy velmi repetitivně až únavně.

Jazyková úroveň práce je kolísavá, vcelku dobře psaný text sice ruší minimum pravopisných chyb, ale za to jej občas poškozují pochybně přeložené nebo nelogické formulace (např. na s. 15 Bělorusům podle Kimitaky Matsuzata chybí „sebe-satirizující (sic) humor, snadná veselost a zdravý cynismus“, přičemž první dvě adjektiva v češtině ani s trochou zdravého cynismu nedávají ve vztahu k daným substantivům smysl).

Celkově práce Jaroslava Bruny bez ohledu na všechny problémy přináší inspirativní poznatky a splňuje nároky kladené na bakalářskou práci. Komisi navrhuji hodnocení v pásmu mezi *velmi dobře* a *dobře* v závislosti na průběhu obhajoby.